

баща, и по-напредъ ща да са сжгласа да станатъ дѣцата ми просеци, нежели да ги продамъ на турците... Азъ по-скоро ща да са рѣша да ги искола сичките, нежели да ги направа турци... Ти, чичо Нейко, намѣсто да учиниш мене що да права, земи по-добре една отъ своите дщери и доведи я на тоя турчинъ,—ти, както ми ся чини, си способенъ и това да направишъ, защото у тебе сжрце одавна вече нѣма, а честность ти имашъ още по-малко...“ Танчо замжлчалъ, но въ това сжщо време той мислилъ: „Азъ зная, че ти си готовъ да продадешъ дѣцата си; отъ тебе човѣкъ сичко може да очѣква! Жѣдността и низкостъята сж, изсмукале сичко, щото нѣкогашъ е било въ тебе човѣческо и християнско! Нека божието проклятие постигне синца ви: сичките наши чорбаджие, сичките кадие, аяне, аги, наши и даже самите султани! нека проклятието да надне на главите на сичката правителственна помия,